

JULES SUPERVIELLE :

## OLORON-SAINTE-MARIE

### I.

A Pireneusok úgy állnak itt, mint őseim korában,  
A kapukon benéznek és vigyáznak rám kopáran.  
Behúnyt szemekkel folydogál a csermely, hogy ne lásson  
Külön vonást az árnyon és az emberi vonáson,  
A szurdokon gyanútlanul dorombol,  
A szirtek nem félnek a századoktól,  
Társak maradnak ők a hosszú álmodáson.

Ez itt atyáim városa, bejárom itt a tereket,  
Dolgom van mindenütt, lépcsőkön lebegek,  
Belépek bárhová, kanyargok mint ösvény,  
A rétek átszaladnak a szobákon,  
A fák fejét a tükrön és a csermelyen egyszerre látom  
És rámborul e csillogó közös fény.

A háztetőn bolyongok én a tornyokig,  
Harangozom a holtakat, kik futnak a zsvajtól,  
De én vagyok a harang néma nyelve,  
És lassúdan lebegve  
Nem kondulok, nem csengek én  
A Pireneusok egén.

A láthatatlan holtak lépte koccan,  
Nem mozdulatlan, ami meg se moccan,  
És mint a fejfán csordul langy eső, a mozdulat fakó mo-  
solyban úszkál,  
Halottak, félszeg figurák egy rossz fotografusnál,  
Körüldobogtok minket, sorsunk óhatatlan,  
A sánták mink vagyunk, fölbukhatunk egy pillanatban.

Lelkünk a húsban megreked,  
De húsotok már nem beteg.

Nem néztek már a kék egekre,  
Nem fájnak már a fellegek se.

Nem kell tinéktek már a csókoló száj,  
Nem kell a kar, mely oldalunkon tétován lóg,  
Nem kell a láb, mely elkopik, egész nap kószál,  
Nem kell a szakadó köröm, nem kell a haj,  
Sötéten serdülő,  
Nem kell a korhadó szív, sorvadó tüdő.

De rajtunk ring a dermedő jegesség,  
És legbelül hordjuk hideg marását,  
A fagy mint függöny, úgy lebeg szét,  
Meglengetik a zuzmarás fák.

Ne menjetek. Letérdelek elétek,  
Közétek tartozom ha meghalok, ha élek.

Barátaim, mért félték oly nagyon,  
Hogy röpködő ruhátok megragadhatom.

Ti hűséges halálfiak, hiába is kínálunk,  
Nem kedves nektek már a mi világunk.

Hadd mondjuk el megint,  
A fény s az árnyék hogy kering,  
Hogy lombosítják és aztán lenyírják  
A bóbiskoló nyírfát.

Tinéktek mindent újra építetek fel,  
Városokat és hidakat a lélegző ívekkel,

Mezőket és csobogó patakat,  
A csillagok között megvirradó napot.

Hát szóljatok, ragyog már minden a helyén?  
Valódi ez a csillag és valódi ez a fény?

## II.

Jaj, csontjaim, halálba zörgő csapatok,  
A burkolatba hogy rekesszelek,  
A vágatok már testen kívül csavarog,  
S a kapitány után eped.

És hallgatom a csontokat,  
A hang oly tompán szólogat,  
A csontok belevésnek  
Húsomba, mint a kések:

— Ne bújj el tőlünk, idehallgass,  
A te csönded nem nyugodalmas!

A csontod mindig teveled lesz,  
A csontokról meg ne feledkezz.

Mint férj és feleség  
Elfújja mécesését  
A hosszú éjszakán,  
A sorsunk oly közös.

— Nagy csontok, apró csontok, porcogók,  
Ti legkegyetlenebb fogók.  
Ti nyugtalan villámok, várjatok,  
Húsom bezárt viharában ne rángjatok.

A levegőt engedd be, gégém,  
Szabadon a fogam sövényén.

Karcsontom, orsóm,  
Jó itt a húsbeli koporsón.

Maradjatok, még nem hasítják  
A holtak síma sípját.

És hátgerinc, te csontból fűzött olvasó,  
Kit nem morzsol majd senkise,  
Tartsd vissza még a révületes órát,  
Könyörgjünk az élő vizekért,  
Kik elborítják csillogó szemünk golyóját.

*Horváth Béla fordítása.*